

FOLK OG LAND

NR. 17 — 9. ARGANG

LØRDAG 7. mai 1960

LØSSALG 65 ØRE

Fru Ase Storsæter
Mjøndalen 21 B

Lærernes kamp mot sannheten

Læreraksjonen i 1942 var en kamp mot Quisling og ikke mot okkupasjonsmakten. Og «gefundenes Fressen» i den tyske bekjempelse av norsk selvhevdelse

For et par hundre år siden trodde den katolske kirke at bare den kunne hindre folk i å få vite at jorden var rund, så var den ikke rund. Den brente folk på bålet for å holde sannheten borte, men sannheten vant likevel!

I dag tror Oslo-lærerne at hvis de kan hindre sannheten i å komme inn på lærerværelsene så er det ingen sannhet.

De brenner ikke folk, skjønt de visst gjerne ville, men de forsøker å hisse myndighetene på sannhetens forkynnere.

Lærerne tror øyensynlig at de har kjempet mot Reichskommissar Terboven og mot tyskerne, og de tror at de har gjort en innsats for Norges «frigjøring» under krigen i 1942. De har også klart å

De siste på skansen i Kirkenes før de undertegnet erklæringen om medlemskap i Lærersambandet og etter at de hadde hjulpet Terboven i kampen mot Quisling.

få tusener, ja kanskje hundre tusener av mennesker til å tro det samme.

Sannheten er imidlertid at lærernes — som størsteparten av annen «patriotisk» innsats — var rettet mot Quisling, og mot Quislings arbeide på å frigjøre Norge med fredelige midler. De sier jo selv at kampen ikke var rettet mot okkupasjonsmakten. De sier selv at de støttet seg på okkupasjonsmakten.

I sin egen beretning om lærerstriden i «Kirkenesferda», side 87 står det: «Ennå da dette foregikk, var parolen at en skulle rette seg et-

ter de tyske forordningene, men sabotere Quislingregjeringens påbud».

Ikke noe sted, ikke i noe skrift kommer det frem at protesten gjaldt okkupasjonsmakten.

Det kommer derimot klart frem at lærerne spilte på motsetningen mellom Quisling og Terboven. Dessuten hadde Quisling lovet at hvis lærerne trakk protesten mot Norges Lærersamband tilbake, så skulle lærerne få tilbake sine stillinger. Lærerne kunne altså på hvilket tidspunkt de selv ønsket trekke seg tilbake, hvis kampen skulle bli farlig.

Og det gjorde de da også. Ombord på «Skjerstad» så det ut som om kampen skulle bli farlig. Og da kapitulerte lærerne.

Hoprekstad skrivere i boken «Frå Lærerstriden»: «Dei sende eit par mann frå nemi til overløytnanten med tilbod; som stoda no hadde vorte var dei viljuge til underskrift».

Terboven ble underrettet, og han underrettet Quisling.

Quisling bad straks om at lærerne måtte bli sendt hjem. Dels hadde han jo oppnådd sin hensikt og dels hadde han jo lovet at de skulle få komme hjem hvis de underskrev.

Lærerne hadde da sluppet Kirkenesferden. Og Roosevelt hadde ikke kunnet si: «Look at Norway».

Men Terboven ønsket ikke at Quisling skulle nå sine nasjonale mål. Stikk mot Quislings ønske sendte han derfor likevel lærerne til Kirkenes. Lærerne oppnådde berømmelse. Og Terboven, ikke lærerne, snudde Quislings politiske seier om til prestisjetap. Forts. s. 8

Ian McNish:

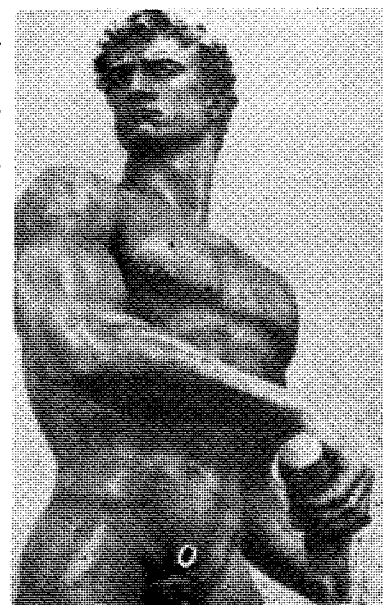
BARE STÅPLASSER

Uhyggelige fremtidsperspektiver for de nordiske folk

Fra det britiske tidsskrift «Northern World» henter vi nedenstående tankevekkende artikkel av Ian McNish:

Dr. L. Harrison Matthews, direktør i Zoological Society i London tegnet et uhyggelig bilde av verdens fremtid på et møte i British Association for the Advancement of Science i New York i år. Han slo fast et med den nåværende befolkningsøkning vilde det bare bli ståplasser for verdens befolkning om tusen år, og vi må huske på at tusen år ikke er noe langt tidsrum! For mindre enn to tusen år siden var romerne fremdeles i Britannia, og det er bare tusen år siden kong Knut styrte sitt Nordsjøvikingerike fra sitt erobrede engelske hjem.

Vi merker allerede spenningen av den økede befolkning i verden idag, for noe av det værste er at befolkningstilveksten ikke er lik blandt alle nasjoner eller i alle områder. De store tilvekstområder som hovedsakelig er ansvarlig for den nåværende forbausende stigning i tallet på mennesker med 47 millioner pr. år, er de tropiske områder, og besøkende til Vestindia eller til deler av Asia, hvor økningen er mest markert, noterer med redsel de forandringer som finner sted. Byer sprer seg hurtig ut over det beste og mest produktive akkerland, skoger hugges ned for å skaffe mere land, overkultivering ødelegger fruktbarheten av gammelt akkerland, og selv åssidene ribbes for det naturlige dekke i det forlorne håp,

De nordiske folk må bli klar over faren

å skaffe frisk jord, mens resultatet bare er at deres tynne teppe av jord vaskes avsted ned elvene til havet. Kjedereaksjonen er nesten grenseløs i sine virkninger, som alltid når mennesket ødelegger naturens balanse. Havner ved elvemunningene blir blokkert av usedvanlig store muddermengder, støvstormer ødelegger grøden på land som fremdeles er dyrkbart, og ødeleggelsen av skogene forårsaker klimaforandringer, slik at det blir tørke der en før hadde rikelig med regn og imellom voldsomme regnskylt hvor det før falt lett regn. Imens grunder det

Forts. side 7

Kampen mot sannheten og ytringsfriheten er ikke oppfunnet av lærerklikken. Den er like gammel som menneskehetens historie

«Vi vil være overveldet innen hundre år — — —»

Sannhetens hjelpere i Norge

En liste til eftertanke — også for lærere!

Hvis en vil lage et oppslagsverk som ikke egner seg til motsigelse om den mere eller mindre bevisste retts- og historieforfalskning i Norge, så er fremgangsmåten enkel.

Det er bare å skrive sammen en bok bygget utelukkende på autentiske sitater av hva en rekke fremtredende nordmenn har skrevet i avisinnlegg, avhandlinger og bøker. Ingen av de vi nevner nedenfor som sannhetens hjelpere i Norge har tilhørt Nasjonal Samling, når undtas den i sin tid fremragende leder av Bygdefolkets Krisehjelp, overrettsakfører Olav Lien (Bjørn Vardaas). Sammen med en berømt annen telemarking, professor dr. jur. Jon Skeie var Lien en åndelig slektning av den lovkyndige Njaal i Njaalssaga.

Sannheten om Norges 9. april 1940 og om rettsoppgjøret tør i visse henseender antas å ha en slående likhet med en sann men utrolig kriminalroman. Dette forhold er imidlertid ennå ikke alminnelig erkjent, da bevisst opphisselsestrafikk på politisk basis og grov historieforfalskning hittil har synkervet almenhetens omdømme! — Blant andre har overlege Johan Scharffenberg stadig vært inne på disse forhold og forgjeves forlangt betryggende undersøkelser. Han og professor dr. Arne Bergsgaard har således forgjeves bedt om (offentligrettslig) gransking av de under okkupasjonen foretatte mord, de såkalte likvideringer. — Scharffenberg har bl. a. begjært undersøkt den britisk inspirerte Aulabrann, som førte til studenterdeportasjonen, noe anstifterne ønsket for å bruke det i propagandaen mot okkupasjonsmakten.

Forbundets og Folk og Lands kamp for sannhet og rett hadde vel ikke vært så langt kommen, hvis ikke uavhengige norske mennesker utenfor våre egne rekker offentlig hadde bidradd til å oppklare saksforhold og konstatere misligheter som flere og flere innser idag. Men selv ikke disse opponenter hadde vel kommet til orde hvis ikke uavhengige utenlandske forskere — ikke minst briter — hadde tatt til gjennæle mot historie- og rettsforfalskningen.

Nedenstående liste gir seg naturligvis ikke ut for å være komplett, men de som der er nevnt bør iallfall være med av forskjellige grunner. Noen navn kan kanskje virke overraskende, men også disse har på sin måte bidratt til å fremme sannheten. —

Londonstatsråd Paul Hartmann er ført opp på grunn av sin avslørende og korrigerende bok «Bak fronten». En mann som i høy grad hører hjemme i denne liste er avdøde professor Lyder Unstad, selv om han virket utenfor landet (U.S.A.) — Navnene er oppført alfabetisk og uten hensyn til innsatsens betydning. Av «dissenterere» i Høyesterett er bare medtatt dommer Einar Hanssen, mens det jo var fire dommere som dissentererte mot at alminnelig (passivt) NS-medlemskap var (i seg selv) krigsforrederi. Og det var tre dommere som dissentererte mot den av flertallet (i Stephansonsaken) konstruerte solidariske erstatningsregel for alminnelige medlemmer.

A. L.

sorenskriver Thorvald Backe, lærer, forfatter Stein Balstad, høyesterettsadvokat Henrik Bergh, professor, dr. philos. Arne Bergsgaard, kontorsjef Anders Bergløff, landbruksdirektør O. T. Bjanes, forfatter Jens Bjørneboe, sorenskriver Jakob Bredrup, lensmann, stortingsmann Halvor Bunkholt, høyesterettsadvokat Einar Corneliussen, N. K. Dahl (Harald K. Johansen), dommer Bjarne Didriksen, høyesterettsadvokat Gunnar Eriksen, redaktør Toralf Fanebust, stortingsmann Ingv. Førre, oberst O. B. Getz, overrettsakfører Einar Grimsø, sorenskriver Jørgen Grøner, høyesterettsdommer Einar Hanssen, statsråd Paul Hartmann, høyesterettsadvokat, overlærer Edmund Håug, professor, dr. philos. Anatol Heintz, prost A. E. Hedem, høyesterettsadvokat, folkerettskonsulent Harald Holthe, cand. jur. E. O. Hjelle, dr. jur. G. Astrup Hoel, høyesterettsadvokat Gerhard Holm, ingeniør Amund Hønningstad, høyesterettsadvokat Gustav Heber, høyesterettsadvokat K. Kluge, forfatter Helge Krog, major O. H. Langeland, redaktør Anders Lange, forfatter Alf Larsen, overrettsakfører Olav Lien, (Bjørn Vardaas), residerende kapellan H. K. Ljostveit, sorenskriver Tarald Lundevall,

1. mai i Oslo

Min vane tro gikk jeg en liten tur på byen 1. mai for å se på folket og føle stemningen på pulsen.

La det være sagt med en gang. Futtet var helt borte hos demonstrantene. Aldri har det vært så få heller. — Toget brukte 15 minutter til å passere. Det vanlige har vært 1 time og 45 minutt. Det var mest gamle, gråhårede å se. Ungdommen var vekkt. Den stod utenfor og så på. Og av tilskuere var det også ellers folk nok. Hele Karl Johan var full.

Plakatene var få og bare et oppkok av det som har stått i avisene i det siste.

På Youngstorget var det mange folk, og for første gang stod det en afrikaner på talerstolen — en kvinne. Hun oppfordret arbeiderne til å motarbeide deres egen rase i Sør-Afrika. Men appellen hadde svak gjenklang. En kvinne ved siden av meg sa: «Huff, en svarting». — Noen tok av seg hatten, men de fleste beholdt den på. — Noen klappet, men det fikk heller ikke mange med seg. Jeg tror heller ikke applausen ville ha vært stor om en hvit hadde stått blandt bare negre og bedt dem motarbeide deres egen rase.

Så kom hovedtaleren, men da begynte folk å gå. Halvparten av tilhørerne var gått før talen var ferdig.

Gruppen omkring Orientering, en 20—30 stykker, så ut «som om de hadde solgt Orientering og ingen penger fått». — «Skopusserne» så likedan ut.

Men så kom The Mon'kis og da ble det fart i tingene. Snart var torvet fullt igjen. — Norge av idag!

1. mai traver.

rektor Hans Lødrup, overrettsakfører Per Lødrup, sendemann Einar Maseng, statsråd Johan E. Mellbye, høyesterettsadvokat H. Kiær Mordt, oberst O. Munthe-Kaasen, lagtingspresident, riksrevisor Gabriel Moseid, rittmester Harald Normann, førstearkivar Reidar Omang, sogneprest Eystein Poulsen, høyesterettsadvokat I. A. Rubach, høyesterettsadvokat Otto R. Røed, overlege Johan Scharffenberg, høyesterettsadvokat Aage Schou, biskop Kristian Schjelderup, professor, dr. jur. Jon Skeie, sorenskriver, dav. form. i Justiskomiteen Ketil Skogen, major Einar Sagen, sorenskriver, stortingsmann Einar Stavang, fru Marta Steinsvik, rektor Asbjørn Stensaker, høyesterettsadvokat M. Sterri, professor Herman Tønnesen,

En hilsen fra Island

Som feirer tyveårsminne for det engelske overfall i 1940

Jeg tillater meg å sende en hjertelig takk for den meget interessante artikkel i Folk og Land nr. 14 angående tyveårsminnet for de begivenhetene som trakk Norge og Danmark inn i krigen. Det er nok på tide at folk får høre sannheten om det som hendte.

I går minnet Islands største avis Morgunbladid også om denne begivenhet. Hittil har Morgunbladid vært meget preget av engelsk og jødisk propaganda, som så mange andre vestlige høyreaviser, men i går kunne man merkelig nok for første gang lese i Morgunbladid en helt nøytral artikkel om krigen. Det viser seg at den stemmer nesten helt og holdent med det Folk og Land anførte.

Om kort tid kan vi også minnes tyveårsdagen for Englands brutale overfall på det nøytrale og forsvarsløse Island. På en natt ble hele Island tatt uten motstand og

ANNELISE PARROW
TANNINNSETNING
Trondheim
Gisle Johnsonsgt. 5 - V. Lademoen kirke - Voldsminde

TANNLEGE MAAMOEN
Hansteensgt. 2
Tlf. 44 43 33

Tannlege
MARTIN KJELDAAS
Hansteensgt. 2
Tlf. 44 75 54

Bergs Assuransesbyrå
ALT I FORSIKRING
Arbiensgt. 1 — 44 49 94

Oslo Stigefabrikk
Inneh. ALF T. LUNDE,
Mosseveien 8, Oslo
Tlf. 68 88 17, priv. 67 07 79

Skyvestiger oljet m/ cadimerte beslag. Takstiger av jern, malertrapper og heisbare loftstrapper.

overrettsakfører Erling Ueland, professor Johan Vogt, direktør, c. jur. Lorentz Vogt, høyesterettsadvokat Albert Wieseneer, fru Ragnhild Wiesener, dr. philos. Thomas Wyller, høyesterettsadvokat Trygve Wyller, høyesterettsadvokat, dr. jur. Jørgen Øvergaard.

HUSK BLADPENGENE!

mange hundre tyskere fengslet. Mange av dem hadde bodd på Island i årevis og var blitt islandske statsborgere. Den islandske rikskringkasting ble gjort til et engelsk propagandainstrument som sprøyte hat og løgn ut over folk i årevis. Alt vi hørte om krigen og verdenspolitikken kom fra London eller Moskva.

Mange islendere ble også i okkupasjonstiden sendt til engelske konsentrasjonsleire, blandt annet fordi de hadde tilhørt den islandske nasjonale bevegelse. Islandske trålere og fiskefartøyer måtte seile til England med fisk og herunder bryte den tyske blokade ved den engelske kyst. Tyskerne prøvet å senke så mange skib de kunde i dette område, fordi det var av avgjørende betydning for dem å besvare den britiske blokade av Tyskland med motforholdsregler. Det lykkedes de britiske propaganda-spesialister å gjøre Tyskland upopulær på denne måte.

I den senere tid kan man på mange måter merke at folk her har begynt å gjennomskue engelskmennenes løgner. De er ikke populære blandt den unge generasjon, og deres oppførsel innenfor den islandske fiskerigrænse har åpnet øynene på mange som alltid før så på England som de små nasjoners forsvarer. Medvirkende er også nye opplysninger med hensyn til Katyn-mordene, riksdagsbrannen og andre begivenheter. Sannhetssøkende aviser som Folk og Land gjør et utmerket arbeide.

Jeg skulde ønske at bladet vilde skrive litt mere om begivenhetene i Sør-Afrika, fordi den vestlige presse har satt igang en voldsom hets mot etterkommerne efter de tapre boere, som idag kjemper for den hvite rases rett og kultur mot en uopplyst masse av negre som er blitt opphisset av kommunistiske agenter.

Reykjavik 24. april 1960.

Bernhard Haarde.

Arkitekt
HUSTAD
Bærumsv. 5, Ø. Ullern
Telefon 55 61 29 - Oslo

Daglig friske blomster

Kranser til alle priser

SYNNØVELIE
Blomsterforretning

Frognerveien 30, Oslo
Tlf. 44 22 30

Har du skaffet en ny abonnent?

FOLK OG LAND

UAVHENGIG UKEAVIS

Redaktører:

ODD MELSON, ansvarlig
ALEXANDER LANGE**Oppmykingen fortsetter**

Vi antydet i siste nummer en viss oppmyking i gamle fortørkede standpunkter vedrørende begivenhetene i 1940-45 og «retts»oppgjøret. Det later heldigvis også til at denne oppmyking skal fortsette, for den har gitt seg bemerkelsesverdige utslag også i det aller siste. Bare de noe underutviklede lærere har ikke oppdaget noesomhelst, men det kan en jo heller ikke vente når de ikke våger — eller får lov til å våge — seg utenfor den autoriserte lekse.

Overmåte interessant er en kronikk i «Vårt Land» av Stein Balstad: «Rettsoppgjørets annen side». Her avlives det en rekke av de hellige dyr og nevnes ting og forhold som hittil stort sett har vært tabu. «Da frigjøringsens time slo i mai 1945, oprant store tider for småærgjerrigheter og småtyranner blant kjempejössinger og isfronthelter», skriver Balstad. Og han føyer til: «Imidlertid er det en kjensgjerning at de som ble gransket, i svært mange tilfelle var langt mer høyverdige enn dommerne. Det var ikke sjelden moralsk defekte individer som nå fikk anledning til å ta privat hevn uten at ofrene ble hørt. Det fantes heller ingen lov som kunne beskytte dem».

Balstad går også til frontalangrep på selve «retts»oppgjøret, og nevner at professor Skeie karakteriserte landsvik-anordningen som grunnlovstridig. Og så — under over alle undere: man får faktisk lov i en norsk hovedstadsavis å nevne Svenskeutredningen! «Betydelige svenske jurister kritiserte også sterkt rettsoppgjøret i Norge», skriver han. «Det var misbruk av ordet å kalle det rettsoppgjør, mente professor Sundberg, lederen for Institut för offentlig och internationell rätt». Videre siterer han et brev han i 1950 fikk fra en barndomsvenn og hvori det bl. a. het: «— — — bygdens nasjonale bønder som alltid hadde vært varme forsvarsvenner, ble i mai 1945 arrestert som «landssvikere» av heimefrontmenn som hadde vært militærnekttere og gått med det avbrutte geværs merke. Ingen av de arresterte hadde gjort noe straffbart, men de ble innesperret uten lov og dom —».

Kronikøren kommer også inn på det grufulle justismord, som har vært omtalt her i bladet ved en rekke anledninger: «Det uhyggeligste som hendte under landssvikoppgjøret var likevel at den unge bondegutten Haaland ble dømt til døden og skutt. Den blodskylden kan et rettssamfund aldri få vasket av seg».

Det må vel også ligge en viss forjettelse om at enkelte nå endelig begynner å føle at samfundet har plikt til å gjøre uretten god igjen så langt råd er, i følgende ord: «Det er blitt sagt at prøven på et uavhengig rettsvesen vil være om feilvurderinger blir gjort godt igjen hvis nye undersøkelser tilsier det».

Ja, det er jo faktisk også Forbundets program og krav, men myndighetene har hittil ikke bestått den prøve på et uavhengig rettsvesen som Balstad nevner. Isteden har de med ethvert middel hindret gjenopptagelse av prinsippaker fra «retts»oppgjøret, og har lagt det meget døde øre til alle henvendelser fra Forbundets side.

En kan kanskje forundres noe over at nettopp «Vårt Land» nå bryter den taushet som har ruget over disse spørsmål i femten år mens hetsen har fått fri spalteplass. Forunderligere er dog den begrunnelse dette den kristne moralske spesielle blad gir for at det nå våger å la noe av sannheten slippe til. Etter å ha pekt på sin egen fortrefelighet når det gjelder å «gi uttrykk for vår mening om rettsoppgjøret mot landssvikerne og dets mangler og ufullkommenhet» — en mening vi må si det har klart å skjule forbausende godt — slutter bladet sin introduksjon av Balstad med følgende besynderlige og avslørende ord om «retts»oppgjøret: «Det

**Deutsche Handelskammer
in Norwegen**

Fortsatt medlemsfortegnelse:

C. Mathisen, Modewaren-geschäft, N. Slottsgt. 21, Oslo.

Chr. Matthiesen A/S, Bananen u. Südfrüchte engros, Filipstad, Oslo.

Direktor Roar Mauring, Direktor von A/S Betongbygg, Bauartikel, Trondheim.

Direktor Arne Meidell, Direktor von A/S Borregaard, Sarpsborg.

Johan Melandsø & Co., Eisenwarengeschäft, Fjordgt. 2, Trondheim.

H. C. A. Melbye, Elektroagenturen, Blechemballage, St. Olavs pl. 3, Oslo.

Fr. Mellbye & Co. A/S, Eisenwaren, Bauartikel, Prinsens gt. 34, Trondheim.

Meraker Smelteverk A/S, Carbide u. Ferrolegierungen, Kopperå.

C. Middelthon's Dampskibs-expedition A/S, Stavanger.

«Midnatsol», Nord-Norges Sildolje og Sildemelfabrikers Salgscentral A/S, Heringöl u. Heringsmehl, Tollbugt. 4, Oslo.

Boikotten

Også Norsk Dusteforbund slutter seg varmt til LO's oppfordring om boikott av varer fra Sør-Afrikasambandet — særlig etter at den ble utsatt slik at kjøpmennene fikk solgt undav sitt gamle lager først. Isteden kan vi da kjøpe frukt av Franco inntil vi skal boikotte Spania neste gang. Naturligvis hjelper det bantunegrene i Sør-Afrika at de også blir arbeidsløse på grunn av manglende avsetning av de varer de er med på å produsere, og visselig vil ikke myndighetene i Sør-Afrikasambandet være så lumpne at de boikotter importen fra Norge, som er tre ganger så stor. Kniper det får heller LO-folkene gå for halv lønn et års tid til hjelp og støtte for negre og kinesere, som beklagelig nok ikke kan spise ord og resolusjoner.

Altså: Kjøp ikke fanteri for pengene — kjøp øl!

NORSK DUSTEFORBUND

Helge Fleip

uansv. formann.

er nå kommet såpass på avstand at disse frimodige ytringer uten skade for noen kan og bør gis en plass».

Det er naturligvis prisverdig at bladet ikke vil skade disse «noen», som vel i likhet med eventyrenes troll vilde ha sprukket hvis sannhetens avslørende sol skinner på dem, men skulde ikke spesielt dette blad også ha hatt en viss kristenplikt overfor de hundretusen som disse «noen» ødela ved sitt «retts»oppgjør og som til denne dag har vært utsatt både for hets og skade fordi det ikke

**Ble Skancke frifunnet
i en tiltalepost****Fordi det var den privilegerte Berggrav
og ikke han som var rette vedkommende?**

Nedenstående tildragelse i Skancke-saken er et bidrag til «rettsoppgjøret»s seen gjennom fingrene med privilegerte eller uantastbare gullfasaners forhold.

I saken mot professor Ragnar Sigvald Skancke lød punkt 10 i tiltalebeslutningen om krigsforrederi slik:

«Den 16. september 1941 anmodet Kirkedepartementet telegrafisk prestene om under f.k. søndags Gudstjeneste å minnes de norske sivile som omkom under angrepet på «Richard With» og «Barøy». 3 dager i forveien var det sendt ordre om ikke å minnes ofrene fra unntakstilstanden i Oslo».

I og for seg er første punktet i denne tiltalepost fantastisk: Det var altså etter påtalemyndighetens oppfatning etter norsk lov straffbart som krigsforrederi at Kirkedepartementet 16.9.41 ber prestene å minnes fra prekestolen norske uskyldige ofre — kvinner og barn — som ble drept ved den britiske, militært menigsløse og barbariske bombing og senking av kyst-ruteskipene Richard With og Barøy, som voldt sorg og harme over hele Norge!

Annet punktum i tiltaleposten om ordren til prestene til ikke å minnes ofrene for unntakstilstanden i Oslo (Viggo Hansteen og Wickstrøm) er dog av skarpere natur.

For denne posts vedkommende formulerte Eidsivatings landssvikavdeling dommen slik som nedenfor. Den er pikant, og finnes i Høyesterettsutdraget, bind I, s. 90:

«Det er ikke riktig at tiltalte som det står i tiltalebeslutningen under nr. 10 «3 dager i forveien hadde sendt ordre om ikke å min-

nes ofrene for unntakstilstanden i Oslo». Retten kan under disse omstendigheter ikke finne at tiltalte har gjort seg skyldig i noe straffbart forhold under denne post».

Som man vil se av Alexander Langes gjennomgåelse av Skanckedommen, trykt 1953, berettet en velorientert og åndsnærværende tilhører under rettssaken om den eiedommelige årsak, kanskje, til at Skancke ble frifunnet for denne posts vedkommende:

På rettsmøtets annen dag eksaminerte lagmann Solem professor Skancke om de forskjellige poster i tiltalebeslutningen. Under avhøret vedr. post 10, spurte han om Skancke hadde sendt forbud til prestene den 13. september 1941 mot å minnes ofrene for unntakstilstanden i Oslo.

Skancke svarte: «Hadde jeg gjort dette, måtte jeg nok ha erkjent mig skyldig».

Lagmannen: «Er det ikke blitt gjort?»

Skancke: «Jo».

Lagmannen: «Hvem har gjort det?»

Skancke: «Berggrav».

Lagmannen tok så fatt på tiltalepunkt 11. To dager etter møtte den norske kirkes primas, biskop Berggrav i retten som vitne. Han erkjente på lagmannens spørsmål at han hadde tilholdt prestene ikke å minnes ofrene for unntakstilstanden i Oslo høsten 1941. Hans begrunnelse for dette kunne ikke høres fra tilhørerplassene. Replikkene herom artet seg nærmest som en privat samtale mellom lagmannen og Berggrav, og lagmannen så ikke videre overbevist ut.

Det ble altså slått fast ved Berggravs eget prov at det var denne som hadde sendt ut ordren om ikke å minnes de fremstående arbeiderledere, Viggo Hansteens og Wickstrøms henrettelse! Derimot hadde Skancke erkjent å ha sendt ut den i tiltalepost 10's første pkt. omhandlede ordre om at de tallrike norske sivile, uskyldige ofre ved kyst-ruteskipene Richard Withs og Barøy's undergang skulle minnes i kirkene. Så hadde ikke biskop Berggrav vært mannen for det i nasjonal henseende alvorlige pkt. 2, så hadde vel Skancke for disse handlinger blitt dømt etter den av domstolene fantastisk misbrukte krigsforrederibestemmelse?

Nå måtte Skancke bli å frifinn. Ellers hadde man jo måttet anlegge landssviksak mot Berggrav? A. L.

i tide ble gitt uttrykk for slike frimodige sannhetsytringer som de Balstad nå har sloppet til med?

Minst av alt forstår vi at det er nødvendig for bladet å prestere så mange undskyldninger for å gjøre det som burde være ethvert anstendig presseorgans plikt: å slippe til sannhet og rett. For hvis det undlater å gjøre det, så beveger det seg iallfall ikke på demokratiske veier, og heller ikke på den kristne morals. Og begge deler må en vel tro «Vårt Land» ønsker å vandre.

BAK KULISSENE:

FRANKRIKES KRIG - -

Den gåtefulle feltherre

Daladier er grepet av frykt for fremtiden og søker trøst i absinten

20. september 1939. — Den franske ministerpresident Edouard Daladier er grepet av gru. Riktignok har han i denne krigens første måned oppnådd det han alltid har ønsket seg: etter det merverdige møte i kamret da «militærkreditten» ble bevilget har det ikke vært innkallt, og Daladier er dermed Frankrikes uinnskrenkede hersker. Dessuten har han kvittet seg med Bonnet og nå er han selv både utenriks- og krigsminister og har dermed større makt i hendene enn noensinne. Men disse fryktelige hendelser i Polen! Denne uhørte tyske krig, som i løpet av tre uker har slått hele Polens militære makt i stumper og stykker — seir på seir, og nå, hva nå når denne makt vender seg fra øst mot vest, fra Polen til Frankrike?! Og i denne gru, i denne frykt for fremtiden søker Daladier etter hjelp. Bare en militær kan gi ham det — men plutselig ser han med gru også på Gamelin, der: diskrete, sakte talende lærde som aldri har gjort ham noen vanskeligheter (av den grunn kaller offiserene ham også «General Javel minister») — Hvem skal han vende seg til? Er har jo Weygand — men har han ved krigens begynnelse sendt avsted til Syria. Han ville helst ha ham lengst mulig vekk, for hans biske bemerkninger var så ubehagelige. Så har en jo marskalk Pétain, en hedersmann, en general fra den store krig. Inntrengende ber han marskalken om å avlegge ham et besøk.

Da marskalken har tatt plass hos ham, kommer Daladier straks inn på saken. «Herr marskalk», sier han, «i disse tider kan Frankrike ikke lenger gi av-

kall på sine fortjente marskalkers medarbeiderskap — gå inn i regjeringen! Overta ministeriet for landsforsvaret!»

Marskalken er kjent for som en rettlinjert soldat å kunne være meget grov og for at han når han finner det nødvendig sier sin mening uten omsvøp.

«Hva?», svarer han, «Trenger De noen til å dekke Deres idiotiske politikk? Og hva er det for slags vanvidd med disse hensiktlose kamper foran Maginot-linjen? Det skal vel forestille en maskert offensiv? Tror De da at De kan hjelpe Polen med noe slikt? Det måtte De da vite hele tiden at De ikke kan hjelpe polakkene! Men De har jo hverken noen plan eller noe mål! Jeg takker ærbødig — men den suppe De har øst opp får De spise alene!»

Marskalken har gått. Daladier sitter igjen med sin angst og gru

som nesten blir overveldende når han er alene. Nå sender han bud på Gamelin og da Generalissimusen med det lærde hode kommer til ham om kvelden, forlanger Daladier heftig at tropene skal trekkes tilbake fra de fremskutte stillinger.

«Javel, herr president!» svarer hans generalissimus.

«Men ingen må få vite noe om det!» sier Daladier hurtig. «Det må skje uten å virke påfallende — —»

Men overkommandoens dagsberetninger, herr president — ?» innvender Gamelin.

«Si ikke et ord om det!»

«Javel herr president!»

På den franske front begriper hverken offiserer eller mannskap noe av den nye ordre. Først har de under store tap, som tyskerne under den planmessige tilbaketrekning tilføyet dem, besatt Warndt, det mot Frankrike fremspringende skogområde ved Saarbrücken og det likeledes fremspringende område mellom Saar og Pfälzer Wald — og så skal det plutselig rømmes igjen. Hvorfor gikk en så frem? Hvorfor de bitre tap? Og franskmennene som trekker seg tilbake blir straks trent tilbake til grensen av de skarpt forfølgende tyskere. Herr Gamelin meddeler imidlertid i en storartet beretning av 17. oktober:

«For å la den ventede og forutsette tyske offensiv støte ut i det tomme, ble våre stillinger bøyet tilbake».

Dette forårsaket overalt forbauselse, men enda mere forbausende var den kommentar som det sosialistiske blad gav til den franske hærberetning, for her skrev Léon Blum: «De franske troppers tilbaketog beror på en frivillig beslutning av den franske hærledelse. Jeg kan bevitne dette, for Daladier har meddelt meg det lang tid i forveien». Altså blir herr Blum,

Fort. side 8

General «Javel minister»

KÅRE HUSUM:

Ånden, den levende

Det hender at publikasjonen «Aktuell» kommer meg for øye. «Aktuell» er et godt, norsk ukeblad, administrert og redigert av gode norske menn, et blad med program og linje. En linje som ikke gir noen konsesjon til synspunkter som ikke kan regne med sympati på aller høyeste hold i det nye Norge.

Linjen har nå ført bladet fram til et åndsverk som det offentliggjør et avsnitt av hver uke, nemlig den berlinske (ex-hamarenske) fru overborgermester Brandt's besynderlig leynedsløp. Det er gjenfortalt av Ursula Monsen, heter det.

I numret som ligger foran meg, er damene kommet til 1940, og «gjengen» har så smått tatt fatt på Motstanden. Deres første bragd gikk ut på å maskinskrive og slå opp på beferdede steder: «Man har aldri beseiret ånden med våpen». Her kan undertegnede tre bekreftende til. Jeg leste selv det glade budskap. Og jeg klynger meg den dag i dag til håpet om sannheten i det.

Ellers gikk kampen den første tiden hovedsakelig ut på distribusjon av store mengder trykksaker, som var fremstillet i Oslo under redaksjon av forfatterinnen Ingeborg Refling Hagen. Ja, hvem husker ikke Jøssingposten. Og hvem har glemt forundringen over tyskernes voldsomme reaksjon på denne og alle de andre tåpelige avisene som var i omløp? Et vettug menneske kunne fortalt dem, og gjorde det kanskje også, at om folk hadde fått holde på med dette i fred, ville det etter kort tid ikke vært noen som hadde giddet ha befattning med det. Jevnfør den nevnte forfatterinnes utrolig beskjedne opplagstall så vel før som etter Kampen.

Naturligvis får NS-folkene sin plass i beretningen. Det skal slik være. For svært mange patrioters vedkommende var det jo nettopp mot Nasjonal Samling kam-

pen ble ført. Og så er det linjen igjen da. Den krever at det ikke kommer fram noe som kan tyde på at medlemmene av N.S. huset noe menneskelig i sitt vesen. Teamet Brandt-Monsen har valgt å fremstille oss som halvtullinger. For alt jeg vet er fremstillingen korrekt. I dette spørsmålet er man henviset til å stole mer på andres dom enn sin egen. Så heter det riktignok også at samtidig som de lo av oss, var de redde også. Og slikt stiver jo opp.

Rørende er erklæringen om at påfallende mange av NS-folkene var slike som de før hadde syntes litt synd på, fordi de (NS-folkene) var mislykte personer som ikke hadde klart å gjøre seg gjeldende.

Det er kjent at fruene senere under okkupasjonen flyktet til Sverige, hvor hun sikkert kom sammen med venner som hun hverken lo av eller var redd for. Formodentlig kan vi vente hennes omtale av vennene i et senere nummer, men da det ikke er sikkert at dette vil falle i min hånd, gjengir jeg her en beskrivelse som jeg har funnet på annet hold, nemlig i *Johs Bjørneboes bok* «Under en hårdere himmel».

Jan — en av bokens hovedpersoner — er som flyktning kommet til Stockholm, og en kveld treffer han noen av fru Brandts ikke mislykte venner på en god restaurant. Bjørneboe skriver slik:

«Han gikk ned den smale svingtrappen med den røde, myke løperen og sto i kjellersalen og så seg om. Da skjønte han at det var en ond drøm. Det var ikke ett ukjent ansikt der nede. Og hvilke ansikter!

En viss kafe fra Oslo var åpenbart kommet til Stockholm før ham. Hele Norges radikale intelligens stirret på ham fra bordene, like blek, like rynket, like misunnelig, like forgremmet og like hatfull som den hadde sett på verden fra sine posisjoner som forfattere og halvkunstnere i hjembyen. Den eneste han i farten klarte å savne, var Afrodite. Da marerittet etter et par minutter slapp taket i ham, var hans første tanke denne: Hvem faen er det som betaler for at de skal sitte her og meske seg på brennevin og smørgåsbord? Og ganske hurtig ante han sannheten: av alle disse åndsarbeidere var ingen i stand til å ernære seg ved eget arbeide i en fremmed by: Hele foretagendet var statsunderstøttet».

Så langt Bjørneboe. Man kunne være fristet til å reise nok et spørsmål: Hva faen hadde disse menneskene i

Vincente Talón:

Ennu en spansk frihetshelt

Kastilias myrdede falangistleder ONESIMO REDONDO

Onesimo Redondos grav på kirkegården i Valladolid

Her hjemme kjenner vi lite til Spanias blodige frihetskamp og alle de unge idealister og martyrer innen Falangens rekke. Vår spanske medarbeider Vicente Talón har før fortalt oss om José Antonios martyrdød foran de røde bødler, og fortsetter i nedenstående beretning med Kastilias store falangistmartyr Onesimo Redondo:

Når en spanier snakker om Kastilia, så snakker han om Valladolid. Valladolid er ingen stor og moderne by. Tvertimot — slik som den i en svunden tid var hovedstaden i verdens mektigste imperium, slik har den fremdeles i behold sitt preg av gammel og høytidelig by, hvor tiden likesom er stan- set. Gran og furu, klynger av oliven, spredte byer. Bonden i trakten om Valladolid er som det land han bor i: opp- riktig, klok og fri. Hans god- troenhet ble utnyttet av

Stockholm å bedrive? Og igjen ville man ventelig støte på smørgåsbordet. Denne gan- gen i svaret fra svært man- ge. Hva de har bedrevet etter hjemkomsten, vet vi: De har blant annet strukket lin- jen. For seg selv og for «Ak- tuell» og Brandt og Monsen og — kort sagt — ånden.

Kåre Husum.

Onesimo Redondo

kommunistene i tiden før 18. juli 1936. De dyktige marxistiske propagandister fant et lett bytte blant disse åpne mennesker, som ikke kunde avsløre løgner. Og kommunistene visste at hvis de vant herredømmet over et rødt Kastilia, så vilde også hele

(Forts. s. 7).

Professor Rassinier holder oppgjør med den historiske løgn

Det fantes ingen gasskamre, sier han, og siterer bl. a. jøden Benedikt Kausky, som satt i Auschwitz i tre år

Vi har tidligere her i Folk og Land omtalt en bok av den franske motstandsmann professor Paul Rassinier «Die Lüge des Odysseus», som den heter i den tyske oversettelse. Professor Rassinier satt selv i lang tid i Buchenwald-Dora og det var sannheten om tyske konsentrasjonsleire han vilde berette. Det er ganske interessant å sammenligne de resul- tater Rassinier kommer til med det som serveres for ek- sempel i det åpenbare falsum som også her i Norge har vært lansert som «autentiske dagbokopptegnelser» av kom- mandanten i Auschwitz.

Professor Rassinier holdt for noen tid siden et foredrag i München hvor han etterlyste den historiske sannhet. Han slo fast at intet levende menneske noensinne har sett en henrettelse skje i konsentrasjonsleirenes påståtte gasskamre og han fremholdt at det er kommunismen som hisser med fritt oppfunne skrekkskildringer.

Vi gjengir nedenfor et kortere referat av professor Rassiniers foredrag utarbeidet av vår svenske kollega «Fria Ord» etter referatet i «Deutsche Wochen-Zeitung»:

Den franske professor og forfatter hadde valgt et nok- så eksplosivt emne for sitt foredrag, nemlig de tyske konsentrasjonsleire, hvor han som politisk KZ-fange hadde tilbragt mange år. Den røde tråd i hans utredning var dette at til syvende og sist må den historiske sannhet seire over den politiske. Pro- fessor Rassinier gikk straks løs på problemets kjerne, idet han slo fast at det var tre ting som ble gjort gjel- dende om de tyske konsen- trasjonsleire:

1. At Tyskland hadde opp- funnet konsentrasjonsleire — hvilket ikke var sant.

2. At det i disse leire had- de funnet sted ugjerninger av en karakter som aldri tid- ligere i historien — hvilket heller ikke var sant.

3. At det tyske folk var skyld i disse ugjerninger — hvilket franskmannen Ras- sinier likeledes bestred. Paul Rassinier hevdet, som i sin kjente bok den oppfatning, at hovedskylden for de fore- kommende uhyggelige begi- venheter i konsentrasjons- leirene falt på den leirledelse som var dannet av konsen- trasjonsleir-fanger og ikke på SS-vaktmannskapet.

Eftersom dette lederskikt av KZ-fanger innen leirene gjennomgående bestod av kommunister, hadde de in- nen KZ-leirene opprettet et formelig terrorregime, og den alvorligste anklagen en kun- ne rette mot SS var at det viste seg ute av stand til å tøyte dette KZ-«aristokrati» og tilslutt la alt i dets hender. Naturligvis fantes det blandt SS-vaktmannskapet også for- bryterske elementer, men in- trigene, brutalitetene og skrekkgjerningene i leirene ble hovedsakelig begått av dette KS-leir-«aristokrati».

Først og fremst tok profes- sor Rassinier avstand fra at Tyskland idag over hele ver- den ble lyst i bann på grunn

av konsentrasjonsleirene. I denne sammenheng sa han bl. a.:

«Nå må dere være så venn- lige å tro på hva jeg sier: det finnes tre slags mennesker, av hvilke hver og en under alle tidsaldre i historien og på alle breddegrader forblir de samme: politi, prester og soldater. Her har vi å gjøre med politiet.

I Russland (Karaganda) — sier Margarethe Buber-Neu- mann — var det det samme. I Italia under Mussolini (Li- pari) og også i Spania (Mi- randa) Grekenland etter krigen, og også i Frankrike etter krigen i leirene for pé- tainister (La Noé, Carrère o.s.v.), og fremdeles den dag

Professor dr. Paul Rassinier

idag i Algerie hvor det finnes over hundre konsentrasjons- leire.

I denne forbindelse får jeg tilslutt si at det i alle jordens land i løpet av deres historie har vært konsentrasjonsleire, hvilken regjeringsform de enn har hatt — og at det fremdeles finnes konsentra- sjonsleire. Man kan her til- føye at de var like forferde- lige som de i Tyskland — og at de fortsatt er det.

Hvorfor anklages da bare Tyskland og hvorfor blir Tysk- land stående som den eneste anklagede? Det er spørsmålet og det største spørsmål i vår tid!

Foredragsholderen beskjev- tigt seg særlig med spørs- målet om de påståtte gas- kamres eksistens og efter- lyste det historiske bevis for det. Han sa:

«Ingen levende konsentra- sjonsleirfange har sett at henrettelser har skjedd med dette middel». Forts. side 7

Antisemittismen i dag

Nedenstående artikkel har stått over en tid på grunn av plassmangel, men den ersikkert like bra for det.

Man er i det siste blitt oppskaket over antisemittiske demonstrasjoner som etter hvert fikk et nesten globalt omfang. Forskrekkelser var kanskje ikke grunnløs — men lite nyansert: den er ikke blitt gjort til gjenstand for alvorlig refleksjon, men ofte blitt utnyttet på en simpel måte.

De antisemittiske demonstrasjoner som forekommer er beklagelige av to grunner. For det første er de beklagelige for jødene selv, som fikk en hård medfart under siste krig. Det er avskyelig uten grunn å forfølge andre, fordi de tilhører en annen rase eller f. eks. har en annen religion enn en selv. Men det er ikke mindre umenneskelig å straffe med fengsel, formueskonfiskasjon og borgerlige rettigheter mennesker kun fordi de har tilhørt et politisk parti og handlet ut i fra politiske overbevisninger som flertallet av befolkningen ikke delte. Det er heller ikke mindre umenneskelig å drepe titusener av uskyldige med fosforbomber eller påføre uberegnelig mange atombombenes død og skadevirkninger.

Men de nevnte demonstrasjoner er også meget beklagelige, fordi de behendig utnyttet av en falsk presse forleder mange til å identifisere det nasjonalsosialismen egentlig stod for med terror og andre utslag av voldsmentalitet. Det kan endog forlede oss selv, forurensa vår egen erindring om det vi kjempet for. Det som i tyve- og begynnelsen av tredveårene under meget bestemte forhold, overfor en hensynsløs motstander kanskje til en viss grad var en politisk nødvendighet, det ville i dag overfor vergeløse mennesker (jødene) kun være avskyelig og et uttrykk for underlegenhetsfølelse.

Vi må heller se i øynene hva disse demonstrasjoner virkelig er: Et utslag av en viss ungdoms tomhet og lede som forsøkes kompensert ved store ord og geberder, likesom rock and roll og liknende foretelser som jevnlig farer hen over vår verden som farsotter. Men de har også en annen rot som vi ikke skal under- slå, som alle har godt av å kjenne. Når man år etter år straffer, forfølger, belyver en viss befolkningsgruppe; når barn av aktverdige foreldre opplever tilstrekkelig ofte og lenge at samfunnet i dets kompakte majoritet ikke vil gi slipp på en krigsbetonet løgn og fortsetter med å nedverdige deres foreldre og søsken, da MA det mange steder etterhvert oppsamles en viss aggressivitet som ved en gitt anledning kunne få sin utlading på uheldige måter.

Vi står her overfor etter-

krigstidens store problem og de såkalte demokratiers store fallit, at de ikke har våget et virkelig åndelig oppgjør med nasjonalsosialismen, med en erkjennelse av også dens sannhetsinnhold. Istedet har de skjovet denne side av saken fra seg, overlatt den til tilfeldighetene, gjort problemet til en tabu-forestilling, for så meget lettere å kunne slå ned alt som kan slås ned. Derfor kommer menneskeheten aldri et skritt videre, men synker tvertimot stadig dypere i nye uforløste konflikter, fordi den seirende aldri formår å overvinne seg selv og gi den beseirede den rett han har. Det beseirede forblir noe ufordøyet i organismen, som bevirker dennes fortsatte oppløsning og en mengde surrogatmidler for å forsøke å avvende denne utvikling. Således drives eksempelvis retten selv mot sin egen oppløsning, når den av den seirende part tas i et rettsstridig oppgjørs tjeneste. Hva er det vel igjen av rettsbevisstheten her i Norge og overalt ellers i verden, etter at i siste krig angivelig «retten tilsist seiret over uretten»?

At vi befinner oss i den samme håpløse sirkel idag, — vidner særlig tydelig pressens reaksjoner og holdninger om. Den vet meget godt at nettopp den ved sine skriverier og skildringer skaper om til en psykose noe som kanskje kunne forblitt et isolert fenomen. Hvilken fare, nesten en trussel mot verdensfreden, ligger vel i — gjerne organiserte streker fra en 30-manns gruppe i millionbyen Köln, eller hvilken realitet kan der vel ligge i en såkalt antisemittisme i Tyskland — når der i Tyskland med dets 50 mill. innbyggere finnes 40 tusen jøder? Over store deler av Tyskland må det jo være slik at de knapt vet hva en jøde er. Intet gavner derfor de eventuelt bevisste hensikter bak demonstrasjonene mer enn den publisitet de får i all verdens presse. — Allikevel vil denne presse ikke gi avkall på et slikt stoff, men slår det opp som om det skulle være et nytt opprør i Ungarn.

Jeg sier ikke dermed at pressen skulle la tingene gå upåaktet hen. Men det kan gjøres på forskjellige måter. Man kan behandle dem på samme måte som man behandler liknende eller verre fenomener i Frankrike og England (f. eks. tyskerforfølgelsene der), som det de er. Eller man kan benytte anledningen til å vende brodden mot det tyske folk, til å oppflamme det gamle hat som selv er en verdenspolitisk faktor f. eks. i den økonomiske konkurranse mellom England

og Tyskland. Og hvem for- nemmer ikke i den norske presses holdning en gjenopp- livelse av «seiers»rusen fra hine dager, selvnydelsen og selvrettferdigheten på den slagne motstanders bekostning? Hvorledes kappes ikke redaktørene som dengang om å skrive «godt» med snert.

Men som dengang røber de at det ikke er de som er gått seierrikt ut av siste krig. Ved sin skrivemåte viser de at de er besatt av den samme ånd som de sier seg å ville bekjempe. Når en avis under overskriften «Synagogen i Køl» bl. a. skriver at jøde- forfølgelsenes skyld aldri kan sones og aldri glemmes, da må man jo spørre, hvor man vil hen med en slik absolutt og kollektiv dom. Ligger kanskje ikke én av antisemittismens røtter nettopp i en liknende dom fra kristenhetens side?

Og når en annen avisredaktør i sitt litterære mester- stykke under overskriften «En sten i skogen» konkluderer med at «det som ikke har li- vetis rett (ment: de lyssky anti- semittiske elementer), må ryddes bort», da kan man ganske enkelt bemerke at slikt skriver man også bak jernteppet om gjenstridige elementer som venter på sin skjebne. Alle disse krav om utryddelse, utslettelse, tilin- tetgjørelse av den minste an- tydning til en uønsket me- ningsytring, de må vel i siste instans virke som en bome- rang?

Jeg skal ikke oppholde meg ved alt det som presteres rundt om i pressen i denne forbindelse. Men den berømte middags- avis som alltid er foran når det gjelder å utnytte til siste trevl et innbringende stoff, må nevnes. Hvis det er nazisme å forfølge andre for deres meninger, da kan dette organ konkurrere med hvem som helst om denne betegnelse. Her blomstrer hele etter- krigstidens flora oppigjen — med pressens prangen med rettferdighetens merke, med den skinnhellige indignasjon, blandet med et uhemmet raseri, hat mot alt tysk, ubarm- hjertigheten mot alt man gratis tør trampe på, heten, menneskejakt på tidligere NS-folk o. l. Det var jo et ge- bet hvor alt var tillatt. Hvor deilig igjen å kunne boltre seg der! Hvor kjærkomment at noen gir anledning til det! Måtte vi ved vår journalistikk kunne holde det hele varmt ennå lenge! — Der fins anti-innstillinger som ikke er det minste bedre enn anti- semittisme. La oss ikke glemme det. Og vi tviler ikke på at de alle mer el- ler mindre direkte gir næring også til den spesielle anti- semittisme.

Det gjør imidlertid også, til slutt, jødernes reaksjon. In- gen vil bestride deres rett til å reagere heftig mot en al-

Skandinaviske bøker fra Bøktjenesten.

Nedenstående bøker som er på et av de skandinaviske sprog og således kan leses av enhver, anbefales:

HAGBERG, A.: Hämnens År. Reflexioner og Randanmärkningar til tidshändelser efter andra världskriget	kr. 15,—
MC CARTHY: Den forspildte Sejr	kr. 10,—
FURUSETH, BIRGER: Jeg var spion mot Sovjet og ble grepet. Beretning om 8—9 år i røde slaveleire	kr. 12,—
ENGEN, TRYGVE: Jeg er ingen landssviker	kr. 6,—
LÆRUM, ERIK: Suez-Ungarn-Polen-Cypern. En dyptpløyende utenrikspolitisk studie	kr. 7,—
SVENSKEUTREDNINGEN	kr. 6,—
HEDEM, A. E., prost:	
Landssvikkoppgjørets rettskilder	kr. 2,50
Det norske nøytralitetsbrudd samt Haag og Høyesterett	kr. 3,—
Statsmaktenes revolusjonære forhold til Grunnloven	kr. 2,50
Historieforfalskning og rettskandale	kr. 3,50

Alle disse has på lager f. t. og kan ekspederes omgående.

Er De interessert i tyske bøker, så be om vår bokliste.

Ved forskuddsbetaling (bruk giro 16450) sendes bøkene fraktfritt. I motsatt fall tar vi betalingen pr. postoppkrav med tillegg av porto og gebyr.

FOLK OG LANDS BOKTJENESTE, Postboks 3214, Oslo

Professor Rassinier -

(Forts. fra side 5).

Han smuldret opp den av kommunistpropagandaen i

minnelig oppblussen av jøde- forfølgelser. Men man skulle ønske at de ville vise måte- hold, for deres egen skyld. Det er ikke utslag av måtehold, når jødene selv medvirker til pressens oppblåsing av hen- delsene. Men langt, langt ver- re og meget uklokt er det at de blander seg inn i et annet lands indre anliggender, sko- lemesteraktig, med forslag om hvorledes saken skal gri- pes an. Og hvilke forslag! At tidligere «nazister» skal fjer- nes fra offentlige stillinger! Altså at et menneske som for 15 år siden hadde en eller annen, gjerne ledende, stil- ling i Tyskland nu skal fjer- nes på grunn av denne sin fortid, uansett hvorledes han i sitt indre forhold seg til denne fortid. Man bør ikke krenke for sterkt et folks na- turlige stolthet, som om vi fremdeles befant oss i 1945 og årene deretter. Men en jødisk verdensorganisasjon som of- fentlig fremsetter slike for- slag (uten at pressen reage- rer!) bør ikke tale for høyt om forfølgelse. Ved tallrike anledninger, tidligere og i det siste, har jødene, enkeltvis og ved store organisasjoner vist en selsom og ulykkelig man- gel på takt, på elementær klokskap, for sin egen skyld.

Måtte det være noen med større rekkevidde som turde ta disse spørsmål opp til de- batt.

Observatør.

Warzava utgitte bok «Kom- mandanten i Auschwitz», og belyste herunder de mange selvmotsigende anførsler. Vi- dere fremholdt professor Ras- sinier meget skarpt at Eugen Kogon (forfatteren av boken «SS-staten» og angivelig «gas- kammerspesialist») aldri hadde sett noe gasskammer tiltross for at han beskriver slike. Opp mot Kogon stillet Rassinier en rekke andre tidligere KZ-fanger, for ek- sempel dr. Benedikt Ka u t- s k y, en jøde som tilbragte 7 år i KZ-leire, derav 3 år i Auschwitz, og som i 1946 i sin i Sveits utkomne bok «Teufel und Verdammte» skriver: «Jeg var i de store konsentrasjonsleirene i Tysk- land. I sannhetens interesse må jeg imidlertid fastslå at jeg ikke i en eneste leir har sett noen som helst slags inn- retning for gaskamre.»

Rassinier fremholdt tilslutt som sin overbevisning at det først og fremst er kommu- nistene som bedriver heten med fritt oppfunne tyske redselsskildringer, og herun- der tar de sikte på et bestemt mål: den vestlige verden mis- ter sin sjel og sin kultur gjen- nom disse løgner. Hvis vester- landene vil finne igjen sin sjel og slå inn på redningens vei — betonet professor Ras- sinier — må de fremfor alt søke å finne hele den histor- iske sannhet finnes det ingen vesterlandsk sjel og uten denne sjel intet forsvar mot og ingen redning mot kommunismen.

Bare en ståplass - -

(Forts. fra s. 1).

stadig økende publikum på de klimatiske forandringer som de legger merke til, og fortsetter sin lille kamp for tilværelsen uten å være klar over den drastiske ødeleggelse av vegetasjonen og den dyrebare jord, som de selv forårsaker.

Spørsmålet om mat til verdensbefolkningen har vært gjenstand for voldsomme diskusjoner helt siden Malthus' dage, og det har vært argumentert, uten nevneverdig overbevisning, med at på en eller annen kunstig måte vil det bli funnet utvei til å skaffe mat også til den stadig økende befolkning. — Men dreier det seg bare om mat? Hva med dyrelivet som forsvinner for å gi plass for den menneskelige overskuddsbefolkning? Mange høyere former av både flora og fauna er allerede alvorlig truet med snarlig utryddelse, og hva hensikt kan det være med en verden som er så overfylt at den ødelegger all skjønnhet og all glede i livet? Det virkelige mål burde visselig ikke være å opprettholde en maksimum befolkning i elendighet på eksistensgrensen, men heller en verden i overensstemmelse med naturens balanse, med en rimelig befolkning omgitt av en rikdom av planter og dyreliv, levende i tilfredshet og ro, brukende sine overskuddsverdier til ytterligere å utforske kunstens og vitenskapens verden.

Hvorledes skal det kunne oppnåes? Vi håper at vitenskapen kan muliggjøre det, men barnebegrensning har til denne dag bare vært populært blandt våre egne nordeuropeiske folk, som til gjengjeld blir liggende etter i kappløpet om befolkningseksponasjon. Og heri ligger en annen fare som byr på de mest viktige aspekter av alle.

Det faktum at de nordiske folk overalt i verden begrenser sin tilvekst, og at økningen i verdens befolkning har sitt tyngdepunkt i de tropiske og asiatiske land, akkurat slik som Lothrop Stoddard sa at det vilde gå i «The Rising Tide of Colour» og som Madison Grant bebudet i «The Passing of the Great Race», som ble offentliggjort for første gang for femogtyve år siden, antyder den eventuelle tilintetgjørelse av vår rase hvis vi ikke blir klar over faren. Disse land med hurtig økende befolkning, og det er mange av dem, søker en øyeblikkelig løsning av sine problemer ved å sende overskuddet vekk til andre land, hvor befolkningstettheten enten ikke er så stor eller produktiviteten er større, slik at det kan absorberes en større befolkning ved at levestandarden senkes jevnt over. Resultatet i denne verden med hur-

Kinas befolkning økte med 15 millioner i 1958

tigere og billigere reiser, og den tilsynelatende uskyldige men i virkeligheten farlige verdensregjeringsidé, er en veldig innvandring i de land hvor befolkningen har antatt et mere logisk og balansert tall i forhold til den økonomiske produktivitet. Og med innvandringen kommer, uundgåelig, blandede etnisk og raseblanding.

Sett på lang sikt byr den nåværende økning i verdensbefolkningen ikke på noen gode løfter for menneskeheden. En dag må det sies stans ved hjelp av en av naturens grusomme metoder hvis vi ikke selv er istand til å regulere tilveksten på en mere human måte. Hva som vil bli den endelige løsning kan vi ikke si nå, men folke- ne av den nordiske rase må se i øynene en langt alvorligere fare på kort sikt: en fare som vi må innse og ruste oss selv mot. Denne fare er utryddelse. Såfremt vi ikke bevisst reiser stengsler for å beskytte oss selv mot den veldige bølge av overskuddsbefolkning som allerede bryter mot våre kyster, vil vi være overveldet innen hundre år av de stadig økende folkemasser i de tropiske og orientalske land. Kina øket sin befolkning med 15 millioner i 1958. Dette tall er sikkerlig langt høyere i 1959 og vil fortsette å øke i rask tempo. India øket med 6 millioner samme år, mens Ceylon, Mexiko, Malaya og halvparten av Sør-Amerika vil fordoble sitt folketall i løpet av en generasjon. Vi kan ikke gjøre noe for å stanse denne utvikling, skjønt vi jo er med på å fremme den gjennom hjelp i form av mat, penger, vitenskapsmenn og leger fra våre egne land. Men om vi ikke kan gjøre noe for å stanse befolkningsøkningen, så kan vi i det minste stive oss av mot den kompakte innvandringsbølge som snart kommer, og stå ferdige til å beskytte vår egen kultur og art midt i den strøm av kosmopolitisk middelmadighet som vi snart vil være omrin-

Ennu en spansk -

(Forts. fra side 5)

Spania komme under den røde knut.

Men det var iallfall én mann med mot og initiativ, en mann som allerede var utsatt for de rødes forfølgelser, som forstod å gjennomskue dem. Mot deres parole: «Kastilia vårt betyr Spania vårt!» satte han parolen: «Hvis Kastilia dør, dør Spania, mens Kastilia sover, sover Spania».

Denne mann, Onesimo Redondo, reiste det banner som skulde forene den kastilianske jords arbeidere. Hans realistiske og konkrete propaganda blottet dag for dag de røde manøvrer og slo tilbake Moskvas leieknekter. Sammen med José Antonio og Ramiro Ledesma tilhørte han Falangens triumvirat, og han som de to andre skulde falle de første dage av den nasjonale reising.

Onesimo Redondos kamp mot kommunismen nådde sitt høydepunkt med 18. juli 1936. Falangistene i Valladolid var bare få i tall mot den kommunistiske militens overmakt. De røde hadde herredømmet over kommunikasjoner og forråd, de var perfekt bevæpnet, de hadde alt som gir materiell overmakt. Men moralsk var falangistene de overlegne. — Onesimo Redondo hadde selv engang gitt løsnen: «Det klarer seg med hundre stridsberedte, disiplinerte, idealistiske ungdommer i hver provins for å pulverisere det røde spøkelse».

Og den kastilianske leders tillit til sine unge stridsmenn ble ikke sveket. De gav det ytterste bevis, disse femtenåringer som falt etter å ha skutt ut den siste patron ved Alto de los Leones, oppe i Guadarramas fjeller, som skiller Gammelkastilia fra det nye. Og troppen i Valladolid som rensket ut den røde militsen fra et forskanset «Folkets Hus». Eller de 900 som første dag fikk begrave 80 og andre dagen 60 av sine uten å vakle, idet de bare sluttet rekkene tettere mens de sang «Cara al Sol» — — —

De røde hadde materiellet, men falangistene moralen, og den seiret. De andre hadde ikke den ånd som oberst Serrador gav uttrykk for da han fikk vite at de røde «dynamiteros» rykket frem mot hans svake stilling og han fikk det råd å trekke seg tilbake: «Retirere — ja til kirkegården!» Det samme råd fikk Onesimo Redondo. Det regnet med råd om å være forsiktig da han iforferdet tok alle slags risikoer ved fronten. Han svarte: «I Fal-

get av. Imens får vi håpe at naturen i det lange løp ikke vil svikte oss, selv om våre egne politiske ledere gjør det.

Vet De - ?

— at i Kominterns propaganda er enhver anti-kommunist en fascist og at det således passet Moskva særdeles fint da Vestmaktene laget en verdenskrig ut av en lokal konflikt for å knekke «fascismen» (altså ifølge Moskva: anti-kommunismen)?

— at Arkansas-senatoren William FULLBRIGHT — en motstander av raseblanding, under Marathondebatten i Det Hvite Hus (i mars) anklaget president Eisenhower for å ville forvandle U.S.A. til et 20de århundres BABYLON, for en hodeløs politikk som ville gjøre U.S.A. til et bytte for den kommunistiske verdenssammensvergelse? — (TIME)

— at antallet av Sovjetspioner i Tyskland og tysk okkuperte områder under den 2nen verdenskrig er anslått til 35.000 (femogtredvetusen?)

— at den franske regjering etter krigen utnevnte kommunisten Joliot CURIE til høykommissær for atom-forskningen?

— at den britiske regjering i 1903 tilbød den Zionistiske verdensorganisasjon territoriet UGANDA i Britisk Øst-Afrika for opprettelse av en jødisk stat,

— at der oppsto strid innen jødedommen mellom «Ugandistene» som gjerne ville motta tilbudet, og deres motstandere som holdt på den arabiske stat Palestina,

— at Arthur Koestler (som selv er jøde) som en kuriositet nevner at de jøder som allerede bodde i Palestina dengang gikk inn for Uganda?

— at der (ifølge norsk presse) er funnet dokumenter som viser at Adolf Hitler hadde planer om (i tilfelle av et annet utfall av krigen) å anmode Frankrike om å avstå Madagaskar (eller del av det) for opprettelse av en suveren jødisk stat, som kunne gi plass for ALLE jøder,

— at Hitler altså regnet med millioner av LEVENDE jøder uten kjennskap til de seks millioner som den allierte propagandaen avlivet i gasskamre noen dager etter krigens slutt?

«angen går lederne forrest!» Og bøndene slapp sine spader og grep geværene for å følge ham.

Den 24. juli. Onesimo er ennå en gang på vei til fronten i sin gamle bil. I byen Labajos ligger en rød stridspatrolje på lur: «Overgi deg!» «Våk opp Spania!» svarer Onesimo. Og den kastilianske jord som han elsket så høyt, fikk ta imot hans lik. Der, ved Alto de los Leones vant hans falangister kampen. Spania var reddet.

Vicente Talón.

— at Vestmaktene to ganger er gått til krig mot Tyskland og begge ganger har bragt Tyskland i kne med RUS-SISK hjelp?

— at Truman, Eisenhower, Churchill, de Gaulle TO ganger i deres liv har kunnet triumfere over det europeiske kjerneland, Tysklands totale nederlag, og at det offiselt har skjedd for å skape en varig FRED?

— at ifølge Dagbladet (31/3) har der nylig vært premiere i New York på en film der «de fargede kommer med en direkte utfordring til de hvite: I EN PROVOSERENDE FORM KREVER DE IKKE BARE LIKHET EN PROKLAMERER OGSA NEGRENES MENNESKELIGE OVERLEGENHET? (Uthevet her),

— at artikkelen hadde titelen: «En kraftig utfordring mot de hvite?», noe som bladet åpenbart synes å glede seg over,

— at dette ellers så rasebekymrede organ således ikke har noe imot RASEHOVMOD bare det er rettet mot den HVITE RASE?

— at vi inntil nå har hørt om det forestående «toppmøte» så å si daglig i over FEM år uten at det er blitt noe av?

— at slagskipet «Bismarck» som gikk ut av Kattegatt i mai 1941 ble peilet av to britiske skip, hvorav det ene H.M.S. «Hood» — Englands største slagskip — ble senket og et annet «Prince of Wales» ble sterkt skadet?

— at «Bismarck» ble forfulgt i seks dager av en flåte bestående av tre slagskip, fire slagkryssere, to hangarskip, 11 kryssere, 19 destroyere og et antall krigsfly — før det selv ble senket? (TIME)

— at det i Daily Express' referat av Krustsjøvs besøk til massegrovnen ved Verdun i mars fortelles at den franske minister i Reims, — Jacquinot, nevnte det som eksempel på hva FRANKRIKE HADDE LIDD VED EN ANGRIPER,

— at Krustsjø eksploderte med spørsmålet «HVILKEN ANGRIPER?»,

— at han var åpenbart misfornøyet med at franskmannen unnlot å nevne tyskerne som de skyldige,

— at franskmannen som svar på dette spørsmål uttalte «at her i Rheims er det ikke nødvendig å gå i detalj, alle her VET det,

— at Krustsjø ikke var fornøyd med svaret og buste ut på nytt: ikke ALLE — HVEM er den anonyme angriper?

— at til det repliserte franskmannen ganske rolig: Hvis De absolutt vil . . . vel, så vil jeg si at etter å ha lidd så meget p.g.a. av en tysk angriper SA ØNSKER FRANKRIKE Å LEVE I FRED MED TYSKLAND.

Argus.

Kampen mot sannheten —

(Forts. fra s. 1)

Hoprekstad skriver side 87: «Dei fleste var samde i at tilbodet vart gjort — —. Men no var alle glade for at tyskarane for styvingskap og ovmod ikkje kunde sjå den store sigeren det kunde vorte for dei og NS, og usigeren for lærarane, for det norske motstandet og heile den norske fronten».

Såsnart lærerne var kommet til Kirkenes, og Terboven hadde oppnådd sitt mål å ødelegge Quislings prestisje, fikk lærerne reise hjem i puljevis.

Alle sammen undertegnet på forhånd erklæring om medlemskap i Lærersambandet både på tysk og norsk, men de patriotiske lærerne kunngjorde for all verden at det var den tyske utgaven som gjaldt!

Lærerne har ikke kjempet mot okkupasjonsmakten. De har kjempet mot Quisling. Men hvis tyskerne hadde seiret, — og det var meget sannsynlig på det tidspunkt — så var Quisling den eneste som kunne ha frigjort Norge med fredelige midler.

Hvis lærerne hadde villet kjempe mot okkupasjonsmakten, kunde de ha streiket i skolen.

Da hadde kampen blitt farlig. Og da hadde de rammet okkupasjonsmakten. — Men det gjorde lærerne ikke. Og det må alle nordmenn være glad for.

Men hvorfor er det nødvendig for lærerne å si at de har kjempet mot tyskerne når de ikke har gjort det?

Det var ikke Quisling som bragte tyskerne hit til landet. Det burde lærerne også vite, når snart alle andre her i landet vet det.

Han gikk heller ikke tyskeres ærinder. Det er også en kjent sak nu. Han motarbeidet også okkupasjonsmakten overalt hvor det var nødvendig for å verge norske interesser.

Men han ville frigjøre Norge med fredelige midler og uten å ødelegge Europas hjerte, Tyskland. Det var en både forstandig og praktisk politikk, og den dagen må komme da selv lærerne forstår det.

Det var derfor ingen nasjonal bragd det lærerne gjorde i den såkalte «lærerstriden» i 1942. A lage vanskeligheter for Quisling med Terbovens støtte er ingen stordåd, og det var ikke farlig.

Det var en klikk lærere som påføre sine kolleger en rekke ubehageligheter og skapte stor nervøsitet og engstelse blandt lærernes pårørende. Og lærerne var med i den kampen meget motvillig. Det var ca. 5 000 som ikke protesterte. Og de som protesterte ble ofte tvunget

til det på grunn av det store psysiske press som de såkalte paroler dengang skapte.

Nu er samme klikken ute igjen, og «ønsker selv fritt å bestemme hva de selv vil lese».

Hvem neker dem det? Nei, sannheten er at denne klikken vil bestemme hva alle de andre lærerne skal lese. Ja, helst vil de bestemme hva hele Norges befolkning skal lese.

Og derefor protesterer de mot «Folk og Land» og sjikanerer anstendige og nasjonalsinnede folk i avisene med navns nevning. — Kanskje kunne det lykkes nok en gang å få stoppet munnen på sannhetens forkjempere.

Men den tid er nu i ferd med å komme da også denne lærerklikk blir nødt til å tåle sannheten.

O. K.

«Bak kulissene»

(Forts. fra s. 4)

sosialistenes fører underrettet om forestående militære operasjoner. Kanskje Daladier som partipolitiker finner dette nødvendig, men generalissimus kan da ikke la seg by noe slikt?! Plutselig er mistilliten vakt tillive — og plutselig forteller innviende de merkverdige ting om denne generalissimus og arten av hans krigføring.

16. desember 1939. Den franske forfatter Jules Romains venter på telefon fra det franske hovedkvarter. Han har etter oppdrag av regjeringen foretatt viktige reiser i nøytrale land og i land som tilsynelatende er nøytrale. Han har snakket med mange innflydelsesrike folk, han har meget diskret berørt spørsmål som en ikke vilde betro en yrkesdiplomat. Nå vil han gjerne lære generalissimus Gamelin å kjenne personlig. For han har på sin reise hørt avskrekkelige uttalelser om den mann som har ansvaret for krigføringen mot tyskerne.

Fremfor alt kan han ikke glemme de bitre ord fra en høy fransk offiser: «Vi har en øverstkommanderende som er redd for å besøke fronten! Ikke av frykt for sitt liv, men av frykt for å bli forstyrret i sine tanker av det han får se — —. Han reiser bare frem og tilbake mellom krigsministeriet og sitt hovedkvarter i Vincennes — i høyden flyr han imellom til London når det er møte i det øverste krigsråd! Vår øverstkommanderende fører ingen krig, men drømmer den — — han drømmer om angrep av våre stridsvogner og vil ikke se at vi ikke engang har nok stridsvogner — — han drømmer om tysk lynkrig, men han faller ikke på den tanke at vi også kunde slå til lynsnart —».

Nå ringer telefonen og Romains hører en behagelig stemme si meget høflig: «Her er kaptein Huet av general Gamelins personlig stab. Har jeg den ære å tale med herr Romains? Får jeg

NORSK OVERGREP MOT NEGER

En svarting fra Sierra Leone er arrestert i Norge etter å ha begått en lang rekke bedragerier, samt bigami rundt omkring i Tyskland og Finland. Han kaller seg «diplomingeniør» og forteller at han har «meget rike foreldre» i hjemlandet, alt sammen grunndragene i enhver svindlers reportoare og naturligvis ikke sant. Bedrageren er meget indignert over arrestasjonen, som bare «skyldes hans hudfarve» og flere av de norske aviser lurer visst på om det her ikke er begått et justismord. For siden han er svart, så kan han neppe lyve og dessuten bør vel en svarting få begå noen små bedragerier i fred uten å bli sjikanert av de hvite.

*

RIKSADVOKATEN PÅ TOKT

Riksadvokaten lar melde gjennom NTB at han er reist nordover for å undersøke trålerplagen. Han skal «med et av marinens fartøyer anløpe flere steder langs kysten.» Så nå blir det nok sving på sakene og orden i plukkfisken når Aulie treffer sine britiske piratvenner.

*

FANGENE I SPANDAU

Morgenbladet forteller i et telegram fra Berlin at toppmøtet i Paris i mai også skal avgjøre de tre Spandaufangere skjebne. Rudolf Hess, som også kalles «Fredens Fange» har nå sittet i fengsel i 20 år og er 66 år gammel! De to andre fanger er Baldur von Schirach og Albert Speer. De to siste er «angrende syndere» heter det, mens Hess under «retts-saken» i Nürnberg erklærte at han betrakter Hitler som den største sønn Tyskland hadde fostret på 1000 år. Telegrammet i Morgenbladet forsøker forøvrig å fri Eng-

*

DAGBLADSIGØYNERNE PÅ KRIGSSTIEN.

Oslo formannskap har nå fått raseproblemet inn på livet av seg og liker seg ikke. Det gjelder sigøynerne på Ekeberg, som Dagbladet og VG heiet inn i landet her med fjollet sitt, og som siden har gjort tilværelsen sur, helseforholdene betenkelige og dørene usikre i naboskapet. De ernærer seg så å si ute-lov ved denne anledning å si Dem at jeg er meget begeistret for Deres bøker. Altså, general Gamelin venter Dem idag — etter klokken 5,30 til hvilken som helst tid det måtte passe Dem». «Hva behager? Skal jeg selv — —?»

«Javel — generalen vil rette seg helt etter Dem. Han ber bare om at det må bli etter klokken 5,30! Vi sender Dem en bil fra hovedkvarteret». Romains er næsten bestyrtet. Han står i meget vennskapelig forbindelse med flere ministre, men han har ennå ikke selv fått lov til å bestemme tiden for besøk hos dem. Deres tid var så opptatt at det bare med nød og neppe kunde avses en snau halvtime til å ta imot ham — men den øverstkommanderende for de for-

land for skylden for at de tre fremdeles sitter innesperret under umenneskelige forhold, og forteller at «særlig britene har i det siste tatt til orde for å slippe ut fangene og nedlegge hele fengslet». Dette er rett og slett ikke sant, hvis en med «briter» mener det offisielle England. Det er tvertimot russerne som har foreslått å løslate fangene, mens angelsaksene ikke har gått med på det. En annen sak er at modige og moralsk høytstående enkeltmenn i — men utenfor det offisielle — England har gått inn for de ulykkelige i skrift og tale.

*

SISTE OM ADENAUER

I Tyskland morer man seg over følgende historie. «Den gamle» ble spurt av sitt lille barnebarnsbarn om han trodde han kunde bli forbundskansler når han ble stor. Hvortil Adenauer svarte at «du vet da at det ikke kan være mere enn én forbundskansler».

*

BEKYMRET MEIDELL.

Mens Arbeiderpartiets Trygve Lie reiser verden rundt for å trekke utenlandsk kapital til Norge, uttaler en av norsk industris virkelig store menn, generaldirektør Arne Meidell ved sin fratreden som sjef for Borregård, at han ser med den største skepsis på at engelsk kapital forsøker å trenge seg inn i Norge. Er man helt ut herre i eget hus, sier Meidell, også i kapitalmessig henseende, står man mere fritt i sine disposisjoner og kan bedre drive i samsvar med norske forhold. Det kunde vel også anføres andre tungtveiende grunner til å holde spesielt den britiske kapital undav. Vår avhengighet av Storbritannia har sandelig kostet oss nok!

*

DAGBLADSIGØYNERNE PÅ KRIGSSTIEN.

Oslo formannskap har nå fått raseproblemet inn på livet av seg og liker seg ikke. Det gjelder sigøynerne på Ekeberg, som Dagbladet og VG heiet inn i landet her med fjollet sitt, og som siden har gjort tilværelsen sur, helseforholdene betenkelige og dørene usikre i naboskapet. De ernærer seg så å si ute-

bundne franske og engelske armeer har øyensynlig tid nok — «Jeg vil gjerne be generalen selv å bestemme tiden», sier han forlegen.

«På ingen måte — han innretter seg helt etter Dem!»

«Vi kunde kanskje da si klokken kvart over seks!»

(Næste gang: Hos general Gamelin).

lukkende av tigging og spåing og er en pest og plage blitt. Idrettsvesenet har krevet dem fjernet, men politiet tør naturligvis ikke trosse Dagbladet og krever spesiell beslutning av formannskapet om å fjerne dem. Formannskapet forsøker å velte ansvaret over på helserådet, og slik har saken vandret fra Herodes til Pilatus mens uvesenet fortsetter. Nå er det blitt så ilde at noe må gjøres og formannskapet får nå saken til ny behandling igjen. Denne gang er det vel ingen vei utenom for de ansvarsglade partipolitikere. — De må nok begå det grufulle raseovergrep å fjerne sigøynerleiren! Hvorfor ikke overlate den til Dagbladet forresten? Om den innlemmes i redaksjonen vil det neppe gjøre stort fra eller til.

*

DYR BESTEMOR

I kongeriket Norge står forredere i høy kurs. Nå akter en å importere den gamle Marlene Dietrich — den blå engel — til en gjestepoptreden i Oslo. Hennes honorar for en to timers forestilling er 21,000 kroner, men så blir da billettprisene tilsvarende: kr. 125,— pro persona! Det har en altså råd til i Norge. For den som ikke vet noe mere om Marlene Dietrich enn det de så og hørte da «Den blå engel» ble spilt på kinoene, kan vi nevne at hun mot god betaling pigget av til Hollywood. Under krigen opptrådte hun mot sitt kjempende fedreland i amerikansk uniform og lot seg dekorere for å ha fremvist sine yndigheter for de soldater som overleverte ikke bare Tyskland men hele Europa til de rødes undertrykkelse og nåde. Men hun passer jo godt i det høypatriotiske selskap av brukne geværfolk i Norge — disse hvis slagord før krigen var at arbeiderne intet fedreland har.

FOKL OG LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo
Telefon 37 76 96
Boks 3214

Abonnementspriser:

Kr. 25,- pr. år, kr. 12,50 pr. halvår. Sverige og Danmark: kr. 29,- pr. år, kr. 14,50 pr. halvår. Utlandet forøvrig: kr. 33,- pr. år, kr. 16,50 pr. halvår. I nøytralt omslag kr. 35,- pr. år, kr. 17,50 pr. halvår.

Løssalg 65 øre

Annonspris:
32 øre pr. millimeter
over en spalte.
Bruk postgirnr. 16450.

Utgiver A/L Folk og Land
Sambandstrykkeriet
Oslo